

delse, blive inviteret til en fordomsfri forhandling.

Hr. Hans Engell havde nogle relativt kritiske bemærkninger om regeringens beslutsomhed, når det gælder indførelse af grønne afgifter i forhold til erhvervslivet. Jeg kan bekræfte – også over for hr. Jes Lunde og andre, der spurgte om det – at vi i såvel regeringsgrundlaget som i min egen åbningsredegerelse har meldt to grundholdninger. Regeringen er overbevist om, at det hører til næste trin i en fremadrettet miljøpolitik i Danmark at indføre grønne afgifter i erhvervslivet. Men den anden melding er, at disse grønne afgifter vil blive indført på grundlag af forhandlinger med erhvervsorganisationerne og erhvervslivet. De vil blive indført på en sådan måde, at vores konkurrenceevne ikke lider skade, og derfor vil provenuet blive tilbageført til erhvervslivet, og det vil blive, som hr. Peter Duetoft understregede det, indrettet sådan, at miljøtilpasningsmulighederne, adfærdstilpasningen, vil være optimal, maksimal på de enkelte virksomheder. Det er jo det, vi har en fælles interesse i.

Derfor må jeg også korrigere hr. Hans Engell en smule. Hr. Hans Engell fremførte, at erhvervene allerede i dag betaler 25 pct. af de grønne afgifter. Jo, sådan kan man godt gøre det op, men man skylder så at orientere om, at det først og fremmest er på grund af benzin- og diesellafgifterne. Hvis vi derimod ser på vores skattestruktur og ønsket om en mere miljøvenlig skattestruktur, kan jeg berolige hr. Hans Engell med, at den måde, vi vil forhandle om de grønne afgifters indflydelse på og indførelse i forhold til erhvervslivet, vil være med fuld respekt for og hensyn til de grundlæggende målsætninger, jeg før beskrev.

Må jeg så over for hr. Holger K. Nielsen bekræfte, at vi ikke har tænkt os, at den grønne linje i regeringens oplæg blot skal blive ved ord. Jeg har allerede kommenteret hr. Hans Engells spørgsmål om de grønne afgifter, beslutningen om, at de skal indføres, måden, de skal forhandles på, og de grundlæggende hensyn, der skal respekteres. Men jeg vil også godt sige til hr. Holger K. Nielsen, at vi med spænding vil se SF's udspil om at tænke grønt og job sammen. Det er vi selv i fuld gang med. Miljø- og energiministeren har en række meget avancerede ideer og konkrete ideer om at tænke grønt, miljø og job sammen. Så her ser jeg gode muligheder for at udmønte fornuftige tiltag også med tilslutning fra SF.

Må jeg nævne vore tanker om grønne regnskaber for miljøtunge virksomheder? Må jeg nævne vores intense arbejde, som jo længe har været i gang, og vore tanker om det grønne nationalregnskab, og må jeg i øvrigt pege på en lang række andre initiativer også i forhold til vandmiljøplanen, som miljø- og energiministeren nu vil tage på sig i løbet af dette efterår i forhandlinger med landbruget? Kort sagt, jeg ser gode muligheder for, at vi kan fastholde den grønne linje, vi har sat i gang. Faktisk er – i al ubeskedenhed – den åbningsstale, jeg holdt forleden, og det regeringsgrundlag, der blev fremlagt, det grønneste, vi har hørt, ikke blot af grønne forår i Danmark, men faktisk den grønneste tale, jeg kan huske man har hørt, i hvert fald så længe vi har haft et miljøministerium, også den mest ambitiøse, og jeg håber på, at vi også her kan finde et bredt flertal bag de afgørende beslutninger.

Så lyttede jeg med stor interesse til en, synes jeg, meget principiel debat mellem hr. Jørgen Estrup og hr. Bertel Haarder. Jeg var meget glad for hr. Jørgen Estrups meget klare holdningsmæssige markeringer, og jeg vil gerne erklære mig 100 pct. enig i det, der blev sagt fra hr. Jørgen Estrups side på Det Radikale Venstres vegne. Der blev brugt udtryk som: Vi skal sørge for at indrette vores velfærdssamfund sådan, at forandring og fællesskab går op i en højere enhed også med lyst til at acceptere forandringer. Og i mit eget sprog, mit personlige sprog, vil jeg tilføje: Jeg forstår det sådan, at tryk og fællesskab på den ene side og evne til forandring på den anden side ikke er hinandens modsætninger, men i virkeligheden hinandens forudsætninger.

Derfor må jeg sige til hr. Bertel Haarder, når han taler om personlig frihed, at for mig er den personlige frihed ikke til debat. Det, der er til debat, er indholdet af den personlige frihed. Nogle peger på en minimalstat. Jeg peger på et velfærdssamfund, hvor der er indhold i personlig frihed, hvor samfundet giver den enkelte, uanset hvor mange gange man har tabt, og uanset hvor mange gange man har opgivet håbet, nogle nye chancer og nogle reelle valgmuligheder. For så kan vi nemlig også – vil jeg sige til hr. Bertel Haarder – som hr. Jørgen Estrup sagde det, stille krav, for så har de mennesker, vi stiller krav til, noget at have deres ansvar i. Så går det med pligter og rettigheder op i en ny og højere enhed, som ikke handler om bekvem egoisme, som hr. Jørgen Estrup så rigtigt karak-